

Hän näki auton, se meni aivan liian hitaasti. Auto ohittaa hänet, tässä tyhjän kaupungin yössä. Kadut ovat täynnä tyjyyttä, valot palavat ei kenellekkään, hiljaisuuden ääniä. Hectorin hitaat askeleet, hänen olemassa olonsa, rikkoi tuon hiljaisuuden. Hänen askeleensa toivat jotakin tähän tyhjyyteen. Maailma voi näyttää yksinäiseltä, kun kaikki tämä on vain sinulle. Hectorin matka pitäisi päättyä hänen kotiinsa, mutta hän ei ole täysin varma siitä. Kotona häntä odottaa vaimo, kaksi lasta ja elämän toistuva tylsyys. Oli sunnuntai (ainahan on sunnuntai), viikonloppun loppu. Onko muka yhtään niin masentavaa viikonpäivää kuin sunnuntai. Hector ei ole varma haluaako hän nähdä uutta viikkoa, kun viimeiset ovat olleet turhia, toistuvia, tylsiä. Hector oli ajatellut itsemurhaa jo jonkin aikaa, mutta oli kokonaan päättänyt unohtaa sen, se olisi liian dramaattista. Itsemurhasta tulisi muutenkin uutinen, vaikka pieni uutinen. Sellainen ei kiinnostanut Hectoria. Hän halusi kuolla merkitsemättömänä. Eikä häntä haittanut että hän ei ollut merkittävä, se oli hänestä mukavaa. Ei täytynyt sanoa mitään kiinnostavaa tai älykästä. On parempi olla osa turhaa massaa, kuin erikoinen yksilö, jota seurataan. Öinen kävely tyhjiä kaduilla rauhoitti Hectorin, siellä ei ollut ketään, vain hänen omat ajatuksensa. Hän kuin käveli omassa maailmassaan, omassa mielessään. Ketä ei rauhoittaisi tuo ajatus? Kävelisi vain. Hector omisti mattokapan, jossa kävi melkein 2 ihmistä viikossa. Hänen vaimonsa oli asianajaja. He tapasivat Hectorin mattokaupassa, jonka seinät olivat peitetty itämaisilla matoilla. Lattia oli tyhjä, kylmä, betoninen möykky. Keskellä huonetta oli pieni ruskea pöytä, jonka päällä oli kassa. Hector ei muista mitä tapahtui, mutta he ”rakastuivat” ja menivät naimisiin. Hän rakastaa hänen vaimoaan, sillä hän on ainoa nainen joka on ikinä rakastanut Hectoria. Hectorin elämässä on harvoin tapahtunut mitään erikoista, mutta se ei ole häntä ikinä haitannut. Hänen perheeseensä kuuluu vaimon lisäksi kaksi lasta (yksi tyttö, yksi poika). Ja tietenkin sisko, veli, äiti ja isä. Ketään heistä ei ole Hectorille tärkeä, hän ei ole edes puheväleissä heidän kanssaan. Hänen työnsä merkitsemättömyys ja elämänsä banaalisuus olivat syypäät itsemurha ajatusten tuloon. Mutta sellaiset ajatukset kuitenkin katosivat kun hän alkoi juoda. Tämä oli ensimmäinen kerta kun alkoholi oli maistunut Hectorille. Myös se oli ensimmäinen kerta kun hän oli edes maistanut alkoholia. Hän joi aina iltaisin, kun hän meni ”kävelylenkeilleen”, niinkuin tämäkin. Mutta tänään... Tänään ei ollut tippaa viinaa, oli vain kadut. Hectorin nahkakegät lopulta veivät hänet kauas kaupungista, lähelle aavikkoa. Joka oli harvinaista sillä Hectori asui Seatlessa. Aavikon uninen musta hiekka oli loputonta. Aavikon keskellä meni autotie, jossa ei liikkunut autoja. Hector käveli siinä vieressä miettien vähän kaikkea. Hän ei ikinä ollut kävellyt näin kauas, ei edes tiennyt että pystyisi. Aavikon olemassaolo ei edes ollut Hectorin tiedossa. Se oli jotenkin kaunis, vaikka siellä ei ollut mitään muuta kuin hiekkaa ja pari kiveä. Joku kaukana oleva vuori näkyi, mutta vain kevyesti horisontissa. Tyhjä viinapullo makasi hiekassa, lähellä autotietä. Hector nostaa sen ja tutkii onko siellä yhtään jäljellä. Jopa haju on hävinnyt siitä. Hector heittää sen autotielle johon se hajoaa tuhansiksi palasiksi. ”Toivottavasti se ei riko kenekään renkaita”, Hector ajatteli. Tuo pieni ajatus että joku rikkoisi rangaansaa, ajoi Hectorin hulluksi, joten Hector kääntyi ja meni lakaisemaan lasin siruset pois tieltä. Kun hän oli korjaamassa virhettään, hän näki auton etuvalot, jotka tulivat häntä kohti. Paniikissa Hector hyppää pois sen tieltä ja auto ajaa lasinsirun päältä. Kuuluu pieni paukahdus ja auto menettää hallinnan. Auto kaatuu aavikolle ja kuljettaja, vanhahko mies, nahkatakki, farkut päällä, tulee ulos autosta. Mies on vihainen ja sitten hän huomaa Hectorin. Mies alkaa väkivaltaisen näköisenä tulla Hectoria päin, joten Hector lähtee juoksien pakoon. Mies jahtaa häntä. Mies valitettavasti on nopeampi juoksia ja saa Hectorin kiinni. Mies taklaa hänet maahan. ”Miks sä noin teit?!” mies kysyy vihaisesti. ”Ai... Noi lasi sirpaleet? Emmä niit tehny”, Hector koittaa selittää hengästyneenä. ”Älä puhu paskaa, mä näin kun sä heitit sen siihen!” ”No.. Okei, mut emmä

tiedä miksi mä tein niin... Sori..”, Hector pyytää anteeksi, jota hän ihan oikeasti tarkoittaa. Mies lyö häntä suoraan naamaan, jonka takia Hector menettää tajun. Hector herää ihan hetken päästä ja huomaa miehen kadonneen yöhön. Pieni kuhmu päässä, ei mitään ihmeellistä. Oikeastaan Hector on innoissaan, sillä häntä ei ole ikinä lyöty mihinkään. Jotenkin se on jännittävää. Hän nousee ja puhdistaa itseään hiekasta ja sitten jatkaa kävelyään. Päässään hän miettii kuinka coolilta hän näyttää, mutta oikeastaan hän vain näyttää keski-ikäiseltä, tylsältä mieheltä jolla on kuhmu päässään, mutta aina saa unelmoida. Vähän matkan päässä oli rautatieasema, johon Hector tallustelee nopeammin. Asema oli aika pieni puinen rakennus. Sisällä oli pieni odotus-Sali, jossa on yksi penkki ja lipunmyynti piste. Hector oli ottanut lompakkonsa mukaan, jos jotain tällaista tulisi tapahtumaan. Hän meni tiskilli, jonka takana nuori poika nukkui. Pojalla on ruskeat hiukset ja siniset silmät, joka antaa hieman oudon tunteen pojasta. Pojalla on työasunsa, joka sopii hänelle hyvin. Hänen ikänsä on vaikea arvioda, noin 14-18, Hector arvelee. Hector ottaa lompakkonsa nahkatakkinsa taskusta ja koputtelee pojan hereille lompakollaan. Poika herää siihen, hitaasti ja rauhallisesti. Ketään ei pidä kiirrettä. ”Koska tästä menee se juna?”, Hector innokkaasti kysyy. ”Mitä juna tarkoitat?”, poika vastaa. ”Siis ”se” juna...” ”Ai...”, poika katsoo kelloaan samaan aikaan. ”Ihan kohta. Hetken päästä.” ”No... yksi lippu kiitos.” ”Aikuinen?” ”Kyllä...”, Hector sanoo ja katsoo poikaa kuin epäilisi häntä loukkauksesta. Poika antaa hänelle lipun ja hän menee istumaan aseman ainoalle puiselle penkille. Poika jatkaa nukkumistaan ja häviää. Asema on tyhjä ihmisistä, paitsi nukkuvasta pojasta. Hector tuijottaa seinää jossa on taulu pojasta ja miehestä. Mies on varmaankin pojan isä... Taulu on yllättävän kaunis, poika makaa kadulla itkien. Isä katsoo poikaansa pettyneesti, hän ei koita lohduttaa poikaa millään tavalla. Jotenkin pelottavat ajatukset Hectorin luo kuin tupakansavu vastatuulella. Sitten juna kuuluu kaukaisuudesta, joten Hector poistuu odotus-salista ja menee ulos odottamaan junaansa. Hector menee lähelle raiteita ja katsoo yön pimeyteen, koittaen nähdä juna. ”Siinä saattaa mennä vielä hetki”, ääni kuuluu sivusta. Ääni kuuluu pienelle, vanhalle miehelle, joka nojaa seinää vasten polttaen sikariaan. Mies ei näytä vanhalta, mutta hänen ihonsa on ryppyinen ja kulunut. Hän on lyhyt mutta vaikuttaa pidemmältä. Hänen vaattensa ovat likaiset, mutta hän on pukeutunut hienosti. Hector tunnistaa miehen, mutta ei muista miten. Miehen nimeäkään hän ei muista, hän vaan tunnistaa miehen. ”Miksi edes lähdet?”, mies hiljaisuuden jälkeen kysyy Hectorilta. ”Haluan tehdä niin. En kestä elämää” ”Se on kestettävä”, mies vastaa nopasti. ”Ei juoksemalla pakoon selviä mistään.” ”En minä mitään pakoon juokse... Tunnenko teidät?”, Hector kysyy. ”Kyllä”, mies vastaa tietävällä äänellä. Epävarmuutta ei löydy tuosta äänensävyistä. Hector katsoo miestä silmiin, mutta ei vain ymmärrä ketä mies on. ”Hm... Ei... En kyllä muista sinua... Olen pahoillani” ”Kyllä sinä minut muistat. Sinun pitää.” ”Mutta en... en muista...” ”No, en ole shokissa... Emme olleet ikinä kovin läheisiä.”, mies vastaa tuskaisella ja pettyneellä äänellä. ”Mitä tarkoitat?” Junan etuvalot häikäisevät kaiken ympäriltä. Kaikki muuttuu valkoiseksi ja hämmentyväksi. Yön pimeys katoaa kokonaan hetkeksi. Hiljaisuus kestää kauan, sitten junan suuri ääni rikkoo kaiken sen hiljaisuuden. Juna pysähtyy asemalle. Mies on kadonnut, mutta Hector on vielä siellä. Hector katsoo ympärilleen, koittaen löytää miestä, mutta mies on lähtenyt jonnekin. Kuitenkin miehen askeleet kuuluvat junan kovan kolinan läpi. Konduktööri tulee ulos ja kysyy: ”Tuletko kyytiin?”, hän kysyy rauhoittavalla äänellä. Epävarma hiljaisuus kestää parin sekunnin. Hector ei välttämättä osaa vastata. Hän nyökkää konduktöörille hetken päästä ja hän menee junaan. Junan ikkunoista ei näe läpi, siellä on yö myös. Junassa on viisi vaunua, joista kaikki ovat täynnä, paitsi viides, jossa on vain kaksi paikkaa. Penkit olivat vierekkäin, täysin keskellä vaunua. Vaunu on muuten aivan tyhjä kaikesta. Vaunun toisessa päässä on ovi, mutta se ei

johda minnekkään. Toisessa paikassa istuu nuorehko nainen. Kultaiset hiukset, siniset silmät, musta mekko päällä. Nainen näyttää tutulta, mutta Hector ei ole varma. Vaunu on tehty lasista, nainen katsoo maisemia siitä lasista. Sitten raskas juna lähtee nopeasti asemalta. Hector ehtii istua ennen kuin juna paistaa hänet kylmälle mustalle lattialle. Nainen ei huomio Hectoria, mutta Hector huomio hänet. Jalat ristissä hän istuu ja ottaa taskustaan pienen rubiikinkuution, jolla Hector alkaa leikkiä. Hector on koittanut selvittää rubiikinkuutiota nyt pari kuukautta, mutta on nyt täysin jumissa. Nainen huomio kuution ja tuijottaa sitä kiinnostuksella. "Mikä tuon on?", nainen kysyy kuin hämmentynyt pikkutyttö. "Mitä? Etkö tiedä mikä se on?", Hector kysyy aika loukkaavasti. Mutta nainen ei vastaa, hän jatkaa tuijottelua. Hetken päästä Hector antaa kuution naiselle, joka heti teon jälkeen, kääntyy taas ikkunaan päin ja koittaa selvittää sitä. "Mikä sinun nimesi on?", Hector kysyy. "Miten niin Hector?" "Mitä "miten niin"? Ja miten tiedät nimeni?" "Mehän ollaan tunnettu jo melkein 3 vuotta" "Eikä olla" "Miten sä voit sanoo tollasta?" "Mitäh?" Juna yht'äkkiä tekee pysähdyksen, Hector ja nainen lentävät lattille. He kierivät vaunan etuosaan, he lyövät päänsä seinään. Juna on taas asemalla. Tämäkin asema on keskellä aavikkoa, mutta se ei ole se sama. Rakennus on tiileistä tehty, se on tylsän harmaa. Se ei sovi aavikkoon mitenkään, rakennus on kuin rikas valkoinen mies Somaliassa. Nainen, hieman ärtyneenä nousee lattialta. Hän laittaa hiuksiaan paremmin ja heittää rubiikinkuution lattialle samalla kun poistuu junasta, ottaen tuolinsa mukanaan. Juna lähtee taas liikkeelle, tällä kertaa hitaammin ja rauhallisemmin. Hetken päästä Hector nousee myös. Vaunussa on nyt vain yksi paikka. Hector katsoo sitä kauan ja syvään. Sitten istuu siihen. Yksin vaunussa, täysin hiljaista. Jopa junan melu ei kuulu tässä vaunussa. Valoa ei ole vaunussa, on pimeää. Hector ei kestä yksinäisyyttä juuri nyt, joten hän lähtee vaunusta ja menee katsomaan onko muita paikkoja. Ensimmäinen vaunu on täynnä ihmisiä, mutta täysin hiljaista. Kaikki katsovat ulos, mutta eivät näe mitään. Toisessa vaunussa on vain yksi vapaa paikka, mutta hän ei halua istua kenenkään vieressä. Kolmas vaunu on taas melkein tyhjä. Vaunu on hyvin pieni, joten paikkoja ei ole hirveästi. Hector istuu vaunun perälle. Nainen ja hänen lapsensa, poika, varmaankin 6, istuvat vaunun toisessa päässä. Poika alkaa kysyä typeriä kysymyksiä ja äitinsä vastailee iloisesti takaisin. "Kohta ollaan asemalla, laitetaanpa kengät jalkaa, Roni.", äiti sanoo pojalle. "Emmä halua!", poika huutaa ärtyneesti. Ei hän tiedä miksi, mutta eihän kuusivuotiaat ikinä tiedä. "Etkö halua mukamas mennä ulos?", äiti kysyy, koettaen suostutella lastaan. "Joo...", poika sanoo hiljaa. "No, sitten täytyy laittaa kengät", äiti kertoo. Poika suostuu ja äiti laittaa hänelle kengät jalkaan. Juna alkaa hidastua ja ikkunasta näkyy jo aseman valoja. Äidillä ja pojalla on monta laukkua ja kassia, äiti antaa pojalleen hänen pienen repun, joka on ihan täynnä, poika ei valita. Sitten äiti katsoo kännykkäänsä, varmaankin hän on saanut viestin. Poika kysyy taas jotain typerää, mutta tällä kertaa äiti ei vastaa. Hän tuijottaa kännykäsä näyttöä kauan, miettien. Äiti koittaa pidetällä kyyneleitään, vastustelee kaikilla voimin. Hän ei halua itkeä, sillä poikansa voisi huolestua siitä. Hän laittaa kännykkänsä takaisin taskuunsa ja pyyhkii nopeasti yhden kyyneleen, joka pääsi läpi. Juna pysähtyy. "No niin", äiti pitää pienen tauon "nyt mennään..." Juna jatkaa kulkuaan, äitin ja lapsen poistuttua. Vaunu alkoi puistuttamaan häntä, joten Hector päätti lähteä vaunusta. Samalla kun hän nouse tuolistaan, junan sisällä olevat vaunut sammuivat, tuoden kuunvalon ulkoa sisälle. Hector vihdoin näki ikkunasta ulos ja hän päätti jäädä vielä hetkeksi katsomaan maisemia, jotka kiitivät hänen ohitse. Tyhjä, kuunvalon peittämä aavikko, jossa on vain pari kaktusta siellä sun täällä. Sitten yht'äkkiä, juna alkaa hidastua, se ei ole lähellä asemaa, Hector ei jaksa ihmetellä, vaan jatkaa maisemian tuijotusta. Äiti ja poika kävelevät aavikolla keskenään, pojan huulet liikkuvat, mutta äidin ei. He eivät huomio junaa, he vain kävelevät aavikolla. Juna kulkee nopeammin, kuin he kävelevät, mutta silti juna ei ohita

heitä. Fyysisesti mahdotonta, Hector ajatteli. Sitten, äiti kaatuu polvilleen itkien, poika jatkaen matkaa yksin. Juna kiihdyttää hieman ja ohittaa pojan, hän jää yksin kävelemään ja odottamaan äitiään. Hector lähti vaunustaan ja meni seuraavaan. Vaunu oli pitkä, jossa oli monta paikkaa. Viimeksi kun Hector ohitti vaunun, se oli melkein täynnä, mutta ihmiset varmaankin lähtivät viime asemalla. Vaunussa istuu vain yksi poika, jolla on armeija uniformu päällä ja yksi koira, ilman omistajaa. Koira istuu vaunun etupäässä, hänet on laitettu kiinni tuoliin. Poika istuu vaunun keskellä, hän näyttää hermostuneelta ja hämmentyneeltä. Hän katsoo ulos pelokkaasti, pureskellen kynsiään ja hikoilee kevyesti. "Um... Onko tää sun tää koira?", Hector kysyy pojalta, mutta poika ei ole huomaavinaan. Hetken päästä Hector kysyy saman kysymyksen uudestaan kovemmalla äänellä, mutta poika ei vielääkään kuule. Sitten Hector menee hänen luokseen ja kysyy taas. "Ai... Ei. Ei ole", poika vastaa nopeasti ja kääntyy takaisin katsomaan maisemia. "Ai, no okei... Oletko sä lomalla armeijasta vai?", Hector kysyy. Poika katsoo häntä pelokkaasti ja surullisesti. "Sanotaan vaikka niin...", poika vastaa, välttäten katsekontaktia. Juna menee tunneliin ja sen ääni eristyy muusta maailmasta. "Minne olet menossa?", Hector kysyy pojalta. "En tiedä vielä. Jonnekkain pois", poika vastaa. Hänen äänensä vapisee tietämättömyydestä ja hämmentyneisyydestä. Poijalla on lyhyet hiukset, siili-kampa, tumman vihreä armeijapuku ja hieman viiksi karvoja ylähuulen yläpuolella. Hänen silmät ovat yhtä siniset kuin Hectorin, hänen suu yhtä alaspäin suuntaava kuin Hectorin. He olivat kuin isä ja poika. Poika alkaa itkeä ja laittaa päänsä nojaamaan kylmälle ikkunalle. Hector lohduttaa poikaa taputtelemalla poikaa olalle ja sanoo hänellä "Kaikki järjestyy kyllä. Usko minua.". Kun juna pääsee tunnelista pois, poika häviää, yht'äkkiä vaunusta. Juna lähtee taas ja Hector jälleen kerran istuu yksin vaunussaan. Hän katsoo ulos. Ulkona ei näe mitään, on synkkää. Hector antaa ajatustensa mennä ja istuu... Tuijottaen maisemia.